

DIALOG DIREKT #75

Moralisk upprustning

Kära vänner!

En riklig brevskörd har kommit denna månad. Detta med Stiftelse/förening har varit lite omtumlande och har gett upphov till mycket känslor i vår krets. Må det bara inte bli upphov till splittring.

Vi börjar med ett brev från Gun Rydgård som kommenterar en formulering i förra DD. Hennes synpunkt är helt korrekt. Mitt svar till Gun följer på hennes brev.

24/10 97

Käre Antero!

Har just läst den sista "DD" (74)

En sak måste jag omedelbart kommentera. Som månadens böneämne nämns "den nya föreningen".

MEN - vi har ju ingen ny förening och det kunde inte bli någon ny förening - det var ju det första vi fick höra på stämmomötet. Den gamla stiftelsen (dvs styrelse + stämman) är sedan 1/1 - 96 en ideell förening enligt länsstyrelsen och det accepterade vi 19/4 -97. Vi kan bara ändra namn och stadgar på det som redan finns och göra det enligt de gamla stadgarna. Fram till nästa årsmöte heter föreningen "den ideella föreningen Stiftelsen för Moralisk Upprustning" enligt stadgarna.

Låt oss be för den!!

Gun

P.S. Har du någon annan uppfattning?

Kära Gun!

Du har alldeles rätt!

Det var inte lätt att hänga med på alla turerna!

Hälsningar!

Antero

Även om stadgarna inte kan ändras på direkten har vi stakat ut en ny kurs och jag vill deklarera att jag känner mig glad för och trygg med den. Jag vet att inte alla delar denna uppfattning. Jag har funderat på detta med demokrati och vägt för- och nackdelar. Vi har ingen Frank Buchman nu som kan fungera som uttolkare av Guds vilja. En person som skall ta denna roll måste ha auktoritet och åtnjuta förtroende.

Hela tiden. Det finns inga garantier för att rätt beslut tas hela tiden.

Den demokratiska formen som bygger på insyn och förtroende från många måste dock vara kompletterad med att de utvalda verkligen söker Guds ledning. Det finns ingen automatisk garanti för detta heller, men det är i alla fall en grupp som kan stötta varandra. Sedan finns där flera bakom som kan fungera som stöd, förbedjare och i största allmänhet vara observanta på att livet fungerar. Upplever man att något är fel kan vem som helst få ledning om vad man skall säga till eller göra för den personen.

Nästa brev kom med fax från Thea Grahn innan hon for till USA. Hon ringde speciellt för att kontrollera att det hade kommit fram.

Med stort intresse har jag följt händelseutvecklingen av MRA:s förändring från Stiftelse till ideell förening. Stiftelsen Moralisk upprustning (MRA) har alltid haft en fast struktur genom sin styrelse, stämma och sina olika arbetslag. Den stora skillnaden mellan förr och nu, är såsom jag ser det, att en något yngre generation tar över det praktiska ansvaret. Vilken gåva att det finns yngre och medelålders vänner, som trots dagens hårda press i arbetslivet, vill satsa för något de tror på.

Ordvalet i samband med MRA har förändrats liksom hela svenska språkets. För att nå ut med vårt budskap måste vårt språk vara nutida och inte ett förlegat "Kanaans" tungomål. Vad är det egentligen för skillnad att tala om ett lärarlag, Alnslag eller konstnärslag och i stället säga lärargrupp, Alnäsgrupp eller konstnärsgrupp? Gruppen utestänger ingen, men dagens unga förstår det sista uttrycksättet bättre. Skall vi nå vidare, så att förvandling kan ske i vår värld måste vi alla vara "heltidsarbetare" d.v.s. leva ut budskapet i familjen, på jobbet samt i de kyrkor och samlingar vi är med i. Vi måste våga gå vår väg rakt fram utan...

I vår familj har det ibland fungerat bra, ibland mindre bra. Familjelivet hade aldrig fungerat utan absoluta normer och tro på Gud. Sedan 6-7 år

Månadens böneämnen

- En lösning i konflikten mellan Irak och FN.
- Alnästräffen "Andlig gemenskap i vår tid" i slutet av november.

tillbaka lever jag i storfamilj med barn och barnbarn, sommarhalvåret hos min dotter och vinterhalvåret hos min son i USA. Det är ett oerhört stort privilegium och förmedlar både glädje trygghet och inspiration inte bara för oss utan även för dem vi kommer i kontakt med. Vi har också sett att detta sätt att leva har fått betydelse i vår ekumeniska församling.

Låt oss i frimodighet, tacksamhet och glädje över allt vi har fått genom MRA, ge stafetten vidare till de yngre samt stötta dem i tro, bön och ekonomi så mycket vi kan. Ev. fruktan hos den äldre generationen får inte ominstegöra vad MRA och Alnäs har betytt. Nu har vi en chans till fortsatt arbete och en förmån att visa att allt i livet inte bygger på materialism utan att det viktigaste är Guds ledning, lyssnandet till den inre rösten och lyda den.

Thea Grahn

Sture Rengfelt har också ett antal kommentarer efter förra numret.

Tankar efter att ha läst och begrundat DD 74

Känner tacksamhet mot Gunnar Bjarne för hans sätt att levandegöra minnet av Franciscus av Assisi. Den av jordbävningen skadade basilikan kanske är en påminnelse om - liksom en gång förstörandet av Jerusalems tempel - att "icke i jordisk byggnad bor den som seraferna tjänar" (Sv Psalmboken nr 56:2)

Visst behöver vi i vår tid tänka på en man som Franciscus. Men varför gå tillbaka till medeltiden, när vi har en egen Franciscus i vår egen tid med en liknande kallelse och med ett motsvarande världsomfattande inflytande på människor och nationer. Även Frank Buchman hade en Kristus-upplevelse i ett litet kapell (i Keswick), som helt förändrade hans livsinriktning och blev början till att tusentals människor blev förändrade världen över.

Peter Howard berättar i sin kortfattade biografi, "Frank Buchmans hemlighet" (finns i svensk översättning, bara 149 sidor), att sekreteraren i abbotarnas förbund i Burma reste 1000 mil tillsammans med fyra andra abbotar för att träffa Frank Buchman. Han sade: "En sådan man kommer en

gång vart tusende år för att visa mänskligheten rätt väg". Vi behöver dessbättre inte gå i kloster för att föra vidare det som Frank B. levde för.

Den oro som den andre Gunnar (Fur) ger uttryck åt kan jag dela. Förändringen från stiftelse till förening är inte bara en namnfråga. De nya stadgarnas klara avskalade formuleringar om syfte och ändamål är en stor vinst, tycker jag. Men de innebär samtidigt en förpliktelse som varje medlem går in under. Men föreningsformen är mera sårbar än den gamla stiftelseformen. Redan nu kan man konstatera att det går för sig att bli invald i olika arbetsgrupper utan att vara medlem i föreningen. Men då inställer sig frågan vad man har för motiv för det ena och det andra.

Christers långa utgjutelse är som ett rop efter det som Alnäs en gång blev till för, att vara ett hem och ett centrum för livsförvandling, ett centrum för en människogemenskap, där man tillgodosåg de djupaste behoven, där man blev rustad och ibland upprustad för att vara med i kampen för att om-skapa världen.

"Om dessa tiga skola stenarna ropa", sa Jesus en gång. Vi i Moralisk upprustning har blivit en tigande och krympande församling, medan ropen efter livsmening, framtidshopp och en tro som håller att leva och dö på blir allt högre runt omkring oss. "Men om saltet mister sin kraft, hur skall man få det salt igen?"

Men varför vänta på att alla initiativ skall komma från Alnäs, när varje hem kan och bör vara ett kraftcentrum, varifrån goda impulser strömmar ut?!

Och så är jag framme vid Anteros funderingar kring detta att vara en förlåten syndare. Mina tankar går till en omtalad partiledare, som brottas med sina alkoholproblem. Hon har upptäckt att ska man komma tillrätta med dem måste man först inse och erkänna att man är en alkoholist. Sedan måste man också inse och erkänna att man behöver hjälp utifrån och hålla ihop med dem som vill hjälpa en, för att bli en nykter alkoholist. Längre kan man inte komma. Något liknande måste ske med en syndare. Sätt in ordet synd i stället för alkohol. För att inse att vi är syndare behöver vi "absoluterna". De

räcker som fickspegel och riktmärken. Varje dag. Hela livet. Längre än till att vara en förlåten syndare kan man inte komma i detta livet. Men det är vackert så.

Sture Rengfelt.

Kerstin Säfström sände ett tidningsurklipp som man skulle kunna tro var skrivet om oss.

Sänder ett klipp från ledarsidan i veckans "Budbäraren", EFS' tidning (nr 43 1997). Tycker det talar in i vår situation i MRA i Sverige just nu i brytnings-tid.

Kerstin Säfström

"Stelhet och maskineri beror nästan alltid på att man **slutat lyssna**, att man bara fortsätter framåt utan att eftertänksamt ställa frågorna om man **är i takt med sin Herre och med mänskliga behov**. Bristande ideellt och ekonomiskt engagemang bottenar allt som oftast i följderna av att **glömma lyssnandet**. Man upplever då en smygande känsla av brist på mening och relevans som gäller medlemmen själv, men kanske i ännu högre grad medlemmiskan utanför EFS.

En stilla stund i eftertanke är en god början. Frågor som "vad behöver min vän/arbetskamrat/granne i sitt vardagsliv" och "vad behöver jag just nu" kan fungera som vägvisare. **Det gemensamma lyssnandet och samtalet börjar spira. Plötsligt och omärkligt rinner engagemang, kraft och värme tillbaka. Rörelsen infinner sig.**

Demokratiska former och organisation är nödvändiga. De utgör väggar i det rum som en kristen rörelse utgör. De måste finnas, åtminstone i denna värld. Men den ständiga **riskan** är att organisation och struktur blir maskineri. **Vägen mot ökad rörelse börjar alltid med lyssnandet. Där kommer vi i djup kontakt både med vår Herres goda vilja, med vårt eget hjärtas behov och också medlemmiskans längtan. Där kan rörelsen pånyttfödas.**

EFS' tidning Budbäraren. Nr 43, 97. Per Frostensson.

Lennart S har läst en bok som han fann inspirerande och som han vill rekommendera.

Häromdagen fann jag på Alnäs en fin bok på 282 sidor till det rimliga priset 100 kr - *Hope for Today* av Peter Marsh och Hugh Elliot. Författarna har för varje av årets dagar utvalt en av de många frågor som vi som Guds medarbetare möter i våra egna liv

och därunder samlat ett halvdussin citat från olika källor som kan inspirera vår dagliga stilla stund.

Under rubriken *Ingen neutralitet* fann jag t ex dessa båda citat:

En ärlig människa med en öppen bibel, ett papperblock och en penna kan vara säker på att mycket snabbt komma underfund med vad det är för fel på henne. *A W Tozer*

Den avgörande frågan för oss alla är att bli så medvetna om världens behov och problem och så öppna för Guds Ande att vi alltid är beredda att ta nästa steg för Guds syften och aldrig utesluta möjligheten av att kunna användas till att spela en roll långt bortom våra drömmar hur obetydliga och avlägsna från de stora frågorna vi än känner oss. *K D Belden*

Boken ger både sälta, perspektiv och vägledning till Andens närhet.

Lennart Sjögren

Vår nye ordförande, Harry, sände följande fax som var avsett för förra DD. Det blev missat eftersom jag inte var hemma utan gjorde DD klart på väg till Stockholm. Min assistent missade att faxet hade kommit och så kommer det med nu istället. Harrys uppmaning är aktuell även om invandrarseminariet han informerar om redan har ägt rum.

Om behovet av ett svenskt program för Moralisk upprustning

I samband med övergången av stiftelsen för Moralisk upprustning till föreningen för MU - en ideell förening - så gjordes också en anpassning av stadgarna och mycket tankemöda lades ner på detta. För att betona det internationella sammanhanget så beslöts också att det internationella programmet för MU som det uttrycks i den s.k. Cypersöverenskommelsen skulle bifogas stadgarna som en fristående bilaga. Flera har då påpekat det angelägna i att ta fram motsvarande punkter i ett program för Sverige.

Jag skulle vilja inleda en diskussion om detta i DD och hoppas att många vill bidra med tankar kring ett program för Moralisk upprustning i Sverige.

Kanske måste man då utgå från det andliga läget i Sverige. Erik Petré uttryckte detta så här vid ett samtalsforum på Alnäs våren 1995. "Det finns öar av andligt liv i en ocean av ligkiltighet".

Ett område där flera av oss redan är engagerade gäller integration av invandrare och flyktingar i vårt land. Ett seminarium om detta äger rum Alnäs på FN-dagen 24 oktober under rubriken "Att bli delaktig i det nya Sverige. Hur förverkligar vi riklig integration?".

Ett annat område där Sverige har traditioner gäller att ge bidrag till förståelse och försoning där mot-sättningar råder. Ett närliggande område för sådana insatser är Baltikum.

Ett mer påtagligt område där något kan göras gäller det fiffel med allmänna medel som lett till några politiska skandaler. Kan vi ange något motmedel genom personlig omdaning?

Inom vilka områden kan vi ha unika bidrag att ge? Kanske behöver vi i vår ha en helg för dem som är intresserade att arbeta fram ett programförslag.

Harry Ferngren

Morgontankar

Tack för att få ha en osynlig Gud att tro på; att få tro på hans kärlek, trohet, hans fullständiga makt. Att få förtrösta på den. Tack att jag har en Gud, en osynlig Gud som har skapat allting och är Herre över allting och har oss och hela Livet självt i sina händer. Som har skapat jorden och universum med allt vackert, allt liv. Tack att jag har en sådan Gud att be till, och tro på att han hör mig. Tack att jag har fått så många bevis på att han hör mig och att Han vet bäst. När det inte blir som jag vill då är det för att han har en mycket bättre plan. Tack att jag får ha en sådan underbar Gud som t.o.m. har gett mig Jesus Kristus, sin son, för att jag skall hitta dörren till honom till Hans rike och till livet självt. Tack för att jag har en Gud att tro på, underbarare än alla andra Gudar. Tack att jag har en sådan Gud att tacka! Att jubla till, att söka och att gråta inför. Tack att jag har en sådan Gud att tro på.

Vendela T-B

Jag läste nyligen i en rapport från Paris där planering för nästa års konferens i Caux har gjorts. Denna rapport gjorde mig väldigt glad och inspirerad. Man hade formulerat ett antal punkter om varför Caux och jag fann dessa så träffande och inspirerande att jag vill återge dem här.

Varför Caux? Vad är det för speciellt med Caux? Caux är en plats....

- där tro och integritet medvetet får verka på människors handlande, både privat och offentligt, och där parter i konflikt kan mötas.
- där människor känner sig trygga att säga saker de aldrig sagt tidigare, att ta itu med saker som man aldrig tidigare tagit itu med.
- där man möter människor som omhuldar värderingar vilka ofta förkastas, men som uttrycker sin tro på olika sätt.
- där en vanlig människa kan upptäcka var hon kan ha en del i ett större sammanhang.
- dit barn gärna kommer.
- som hjälper människor göra det de är kallade till att göra.
- som främjar samarbete och förtroende mellan kulturer, trosuppfattningar och generationer.
- där man kan börja leva annorlunda, eller börja tro på att man skulle kunna leva annorlunda.
- där man kan be sin första bön.

Dessa enkla definitioner fick mig att känna att jag verkligen vill arbeta och kämpa för att Caux skall fortsätta vara tillgängligt för människor att komma och få göra dessa upptäckter.

Hälsningar!

Antero